

Hồi 126**Mộng Tỉnh Hồn Bay**

O a!

Một tiếng thảm rú phá không vang lên.

Thanh kiếm trong tay của Hồng Hoa sứ giả nọ vừa đâm tới giữa chừng bỗng dừng lại luôn, có một người bịt mặt đứng áp sát vào sau lưng y từ lúc nào mà chẳng hay biết gì hết. Thanh kiếm nọ chỉ cần đẩy tới nửa thước nữa dù Trần Gia Lân không chết ngay lập tức thì cũng phải thọ trọng thương.

Người bịt mặt lui ra phía sau vài thước, đánh bạch một cái Hồng Hoa sứ giả nọ té ngã ra đất luôn.

Trần Gia Lân lui ra sau đứng sánh vai với người bịt mặt.

Bấy giờ hắn mới trông thấy người vừa kịp thời giải cứu hắn chính là Huyết Chương Quỷ, hung thủ giết mướn giang hồ, thế rồi hắn trầm giọng nói:

- Xin thành kính cảm tạ các hạ đã tiếp tay.

Mẫu Đơn lệnh chủ hai mắt đỏ ngầu, giận dữ gầm thét nói:

- Huyết Chương Quỷ, ngươi dám đối địch với bản môn ư?

Huyết Chương Quỷ cười ha há một tiếng nói:

- Xin lệnh chủ hãy đổi cách xưng hô, lão phu đã nghỉ việc từ đây!

Nói xong, đưa tay ra gỡ khăn bịt mặt ra luôn.

Mẫu Đơn lệnh chủ buột miệng kêu lên một tiếng:

- Thọ Ông!

Trần Gia Lân lấy làm xúc động mãnh liệt, không ngờ Huyết Chương Quỷ có tiếng tăm bề bõ lại chính là hóa thân của Thọ Ông, chẳng trách gì Ngô Hoảng Văn cứ biện hộ cho lão mãi, quả thực đây là điều không ai ngờ được.

Bọn Bất Bại Ông thấy đều ngẩn người ra tại chỗ hết.

Bóng người lần lượt xuất hiện, lập tức giãn ra vây bọc Mẫu Đơn lệnh chủ vào vòng trong, té ra số cao thủ từng hiện thân tại sân miếu đều đến đây hết, cả Thất Tâm Nhân và Tiểu Ngân Tử cũng có mặt ở trong đó.

Trần Gia Lân đảo mắt quan sát một vòng, hần đang tìm kiếm phụ thân hần.

Mẫu Đơn lệnh chủ thoát trông thấy tình hình bất ổn, hót hải ra lệnh nói:

- Hãy dùng Mẫu Đơn lệnh phá vây nào!

Trần Gia Lân run bắn người lên, hần biết trong Mẫu Đơn lệnh có giấu độc trâm, lần trước nếu chẳng nhờ Ôn Ngọc Bình cản lại, có lẽ mình đã trúng độc thủ, không thể cậy vào công lực chống lại số độc châm này được cả.

- Chớ vội đã, hãy chờ tiểu lão nhi một chút, nếu được ở đây giải quyết mọi vấn đề thì hay biết mấy, như vậy bọn tiểu lão nhi không phải vất vả đi xa nữa.

Tiếp theo tiếng nói, mọi người bỗng hoa mắt một cái, giữa hiện trường đã xuất hiện thêm một lão quái nhân gù, lão chính là Thu Thi Khách chứ không còn ai xa lạ nữa.

Trần Gia Lân lấy làm xúc động hết sức, suýt nữa hần đã buột miệng thốt ra hai chữ phụ thân.

Thu Thi Khách đứng đối diện với Mẫu Đơn lệnh chủ thông thả đặt cổ quan tài bằng đồng đang vác trên vai xuống.

Chẳng hay trong hiện trường này có bao nhiêu người biết lão chính là Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng đây?

Mãi cho đến bây giờ Mẫu Đơn lệnh chủ vẫn không biết.

Bất Bại Ông và các sứ giả đã đưa ra Mẫu Đơn lệnh chủ lên hết.

Thu Thi Khách đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng nói:

- Trời gây nghiệp thì được, còn người gây oan nghiệp thì không thể sống, nếu các vị không muốn đổ máu, chớ động thủ là hay nhất.

Mẫu Đơn lệnh chủ đảo mắt quét nhìn chung quanh một vòng, biết tình hình bấy giờ vô cùng hiểm nghèo, đối phương thấy đều là những nhân vật có tiếng tăm, ngoại trừ một vài người là vô danh tiểu tốt. Muốn phá vòng vây không phải là chuyện dễ, điều khiến bà đau đầu nhất là bị Thu Thi Khách kiểm kẹp. Vì quái vật này không sợ đao kiếm chưởng chỉ cả độc cũng không chẳng làm gì được lão luôn.

Thế rồi bà ta suy nghĩ giây lát, sau đó trầm giọng nói:

- Hình như bản lệnh chủ và các hạ không có thù oán gì cả?

Thu Thi Khách cười quái gở một tiếng nói:

- Không phải như thế chứ? Suýt nữa tiểu bảo nhi đã bị người dùng thuốc nổ giết mất rồi...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đánh nhau chẳng kể thủ đoạn, điều này không thể trách bản lệnh!

Âm thanh Thu Thi Khách bỗng trở nên lạnh lùng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, chúng ta chớ nói dài dòng nữa, người hạ lệnh giải tán Thiên Hương môn, như vậy họa may người còn có lối thoát.

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng vài tiếng nói:

- Điều này không thể thực hiện được!

Thu Thi Khách lạnh lùng nói:

- Người quyết phải thi hành điều này, bằng không sẽ có vô số người bỏ xác cho mà coi.

Mẫu Đơn lệnh chủ bĩu môi nói:

- Không!

Thu Thi Khách trợn ngược hai mắt, la lớn một tiếng nói:

- Người chưa gặp quan tài chưa đổ lệ, nói cho người hay, hôm nay là ngày tận cùng của người.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng nói:

- Chưa chắc như thế!

Thu Thi Khách nói:

- Sự thật sẽ chứng minh cho người xem!

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét một tiếng:

- Hãy xuất thủ nào!

Bất Bại Ông và các sứ giả cùng cất Mẫu Đơn lệnh trong tay một cái, nhưng lạ lùng thật, chẳng nghe thất tiếng kêu, và cũng không thấy ai té ngã xuống, đồng thời cũng chẳng có một ai xuất thủ, những người ở vòng ngoài đứng yên bất động.

Tức thì nhóm cao thủ Thiên Hương môn cả kinh thất sắc.

Thình lình ngay lúc này...

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng tung người lên cao phi thân lao vào cánh rừng sát lộ, bà ta thoát vừa lượn mình, số thủ hạ cũng lần lượt phi thân xuất thủ.

Thiên Ngoại Tam Ông mạnh ai nấy truy kích một người, Trần Gia Lân thì phi thân rượt theo Bất Bại Ông.

Thế rồi một trận hỗn chiến mở màn diễn ra lập tức.

Mẫu Đơn lệnh chủ không chạy thoát đi đâu cả, bà ta đã bị Thất Tâm Nhân lượn không chặn lại, khi bà ta đặt chân xuống đất thì Thu Thi Khách đã lướt tới ngay.

Sở trường của Bất Bại Ông là chưởng công, nhưng Trần Gia Lân đã có kinh nghiệm nhiều lần, hấn chẳng để lão có mấy may cơ hội xuất thủ, đã phi thân vung liềm tấn công tới tấp tức thì, khiến lão luống cuống chỉ lo đỡ gạt không còn chút cơ hội nào phóng chưởng tấn công nữa.

Thảo Đầu Lang Trung thì nghinh chiến với một mục Hồng Hoa sứ giả, lão vốn có danh xưng là Thần Quyền Thiết Chưởng, mặc dù tay không tiếp địch, nhưng quyền chưởng cứ tấn công tới kêu vù vù nghe thật kinh người, khiến cho đối thủ luống cuống lùi ra sau liên tục.

Điền Ông thì tiếp chiến với bạn già của Bất Bại Ông, hai bên kỳ phùng địch thủ, đấu với nhau rất là khốc liệt.

Một cặp đấu với nhau nổi bật nhất chính là Túy Ông và một Kim Hoa sứ giả, lão sử dụng hồ lô đựng rượu làm binh khí, va chạm vào trường liềm đối phương cứ phát ra tiếng kêu leng keng không ngớt.

Thọ Ông thì đấu với một mục Kim Hoa sứ giả khác, lão xuất thủ tấn công tới tấp và hoàn toàn chiếm thượng phong.

Huyết Thủ Thiếu Đông cũng đang bận rộn ứng chiến với một Hồng Hoa sứ giả.

Điều Khách và Hỷ Nương cũng tìm được đối thủ tương xứng.

Ngô Hoảng Văn, Thất Tâm Nhân và Tiểu Ngân Tử thì đứng kế bên Thu Thi Khách quan sát trận chiến.

Cặp kết thúc đầu tiên là cặp Bất Bại Ông và Trần Gia Lân, trước sau chỉ đựng năm hiệp thì Bất Bại Ông trúng bảy liềm và té ngời trên đất, thanh kiếm của Trần Gia Lân đang chỉ vào giữa ngực lão, do vì nguyên nhân đã thọ thương trước, nên hấn cũng thở hồng hộc không dùng.

Bà vợ già của Bất Bại Ông thoát trông thấy bạn già của mình bị khống chế, bất giác luống cuống thoát phân tâm, tức thì trúng phải một chưởng của Điền Ông, há mồm phun máu tua tủa kêu bạch một cái, té ngồi trên đất, Thế rồi Điền Ông dừng tay lại, nói:

- Mụ già kia, lần này ta tha tội ngươi, sau này hãy cùng lão sợ vợ nọ an phận làm người.

Nói xong lão nhảy vọt tới cạnh Trần Gia Lân nói:

- Nay tiểu tử, chó giết lão, bản tính lão chẳng hung ác chút nào, từ rày về sau lão sẽ thay đổi danh hiệu không sai.

Trần Gia Lân cũng không phải là hạng hiếu sát, hấn thoát nghe Điền Ông nói thế lập tức tra kiếm vào bao ngay.

Hắn rất quan tâm đến phụ thân và Mẫu Đơn lệnh chủ, đảo mắt vừa quét nhìn tới trước vừa bước chạy sang bên đó luôn.

Bất Bại Ông vẫn cứ cúi đầu xuống, chẳng biết lão bị trọng thương hay là hổ thẹn đây.

Trận đấu trong hiện trường vẫn tiếp diễn rất khốc liệt, bóng người bay lượn ngang dọc, kiếm khí rạch xé hư không xen lẫn tiếng chuông phong kêu vù vù, cộng thêm tiếng gầm thét như sấm như nổ tạo thành một điệu nhạc điên cuồng, hình như trời đất sắp phải đảo lộn lên.

Thế nhưng cặp Thu Thi Khách và Mẫu Đơn lệnh chủ cứ đứng yên bất động, hai bên không động thủ, chỉ lẳng lẳng đứng đầu mặt nhìn nhau, phong độ mọi khi của Mẫu Đơn lệnh chủ không còn nữa, hình như mặt mũi đã biến dạng.

Trần Gia Lân vừa dừng người lại, Thất Tâm Nhân lập tức bước tới ở bên cạnh hắn, cất tiếng nói:

- Chỉ được xem, không được nhúng tay vào.

Thu Thi Khách la lớn tiếng nói:

- Nay Tôn Phi Yến, ngươi có chịu tiếp nhận điều kiện của ta không?

Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng suy nghĩ chút nào trả lời ngay:

- Không!

Phần nhiều nữ nhân biết cuốn theo chiều gió và giỏi về ứng biến, thế nhưng có một kẻ ngang ngạnh hơn nam nhân, ngang bướng biến đổi bất kể mọi hậu quả, tuy biết rằng cục diện đã không thể thu xếp, nhưng vẫn cứng đầu chẳng chịu thua.

Thất Tâm Nhân tỏ ra lo lắng hỏi:

- Lúc này người đã thọ thương chẳng?

Trần Gia Lân vừa trợn mắt nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ vừa lớn tiếng đáp:

- Không sao cả, ta vẫn còn chịu đựng được.

Thu Thi Khách tỏ vẻ xúc động nói:

- Tôn Phi Yến, ta cho người xem một thứ!

Nói xong mở nắp quan tài, chỉ thấy trong đáy quan có một thanh kiếm cùn và bao kiếm thì để ở kế bên.

Tức thì mặt mày Mẫu Đơn lệnh chủ trở nên tái mét, bất giác lui ra sau một bước, hốt hải nói:

- Người... người... té ra là người...

Thu Thi Khách đẩy nắp quan tài lại, sau đó đổi giọng nói:

- Đúng thế, chính là ta đây!

Mẫu Đơn lệnh chủ kêu khá lắm vài tiếng liền, sau đó nói tiếp:

- Người định làm gì ta nào?

Thu Thi Khách trầm giọng nói:

- Căn cứ vào hành vi người gây nên trong những năm nay, người đáng tội chết!

Mẫu Đơn lệnh chủ ngược đầu nhìn lên trời xanh cười ha há như điên cuồng, tiếng cười thảm thiết khó nghe còn hơn cả tiếng gào khóc.

Bà ta thoát vừa phát ra tiếng cười này, tức thì những cặp cao thủ đang sát đấu tại hiện trường thấy đều dừng tay lại hết, phe Thiên Hương môn có hơn một nửa bị thương, nhưng không có ai chết cả, còn bên Thiên Ngoại Tam Ông chỉ có mỗi một mình Điều Khách thọ thương, nhưng chẳng trầm trọng, trận quyết đấu khốc liệt này không xảy ra chết chóc, điều này đã chứng tỏ rằng nhóm chính nghĩa nhân sĩ có lòng nhân ái.

Bây giờ tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về hướng Mẫu Đơn lệnh chủ, hình như không khí căng thẳng hoàn toàn tan biến mất.

Mẫu Đơn lệnh chủ dứt tiếng cười, nghiêng răng kêu ken két nói:

- Người muốn giết ta sao không hạ thủ đi!

Thu Thi Khách nói:

- Người muốn giải quyết ngay tại chỗ chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Như vậy có gì khác biệt ư?

Thu Thi Khách gật đầu nói:

- Cũng được, thế nhưng người hãy hạ lệnh giải tán Thiên Hương môn trước đã!

Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ nói:

- Không thể được!

Cặp mắt sáng như điện quang của Thu Thi Khách chớp nháy lia lịa, la lớn tiếng nói:

- Này Tôn Phi Yến, người gây nghiệp chưa đủ sao? Người giết từng ấy người chưa đủ sao? Có thật người đến chết cũng không chịu tỉnh ngộ ư? Người muốn Thiên Hương môn thành tro tàn dưới kiếm chính nghĩa và bồi thêm một số mạng sống chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Khi ta chết tự nhiên Thiên Hương môn tự nhiên giải tán ngay!

Thu Thi Khách nói:

- Người buộc ta giết người đó ư?

Sắc mặt tái mét của Mẫu Đơn lệnh chủ hiện ra màu sắc tím, điên cuồng nói:

- Ta chẳng cần buộc người, vốn thì người muốn giết chết ta, thế nhưng nói người hay ta không khi nào tự sát, ta sẽ phản kháng, bây giờ người cứ việc xuất thủ đi!

Toàn thân Trần Gia Lân tê liệt cả, đây không những là bị kịch gia đình, hơn nữa cũng là bị kịch võ lâm.

Bây giờ hắn không thể nhúng ta vào, thực ra hắn cũng chẳng có tư cách để nhúng ta can thiệp vào việc này.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng thò tay vào túi áo lấy một bông mẫu đơn màu vàng kim Túy Ông bằng cái bát ra, đặt trong lòng bàn tay, nghiêng răng nói:

- Mẫu Đơn kim lệnh, kẻ nào kháng lệnh phải chết, đây là lần cuối cùng, người muốn đào tẩu vẫn còn kịp, bằng không chúng ta sẽ cùng đến chỗ chết, há há há...

Bà ta lại buông tiếng cười nữa, cười rất điên cuồng, khiến người nghe thấy phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Bà ta bảo rằng cùng đến chỗ chết có nghĩa là sao?

Rốt cuộc Mẫu Đơn kim lệnh to như cái bát mà bà ta đang cầm trong tay có ẩn tàng hung hiểm gì chăng?

Phàm thuộc những vật lợi hại ác độc, người ta dùng để chế địch, tại sao y lại bảo rằng sẽ cùng đến chỗ chết?

Tất cả cao thủ hai phe đang có mặt tại hiện trường thấy đều cả kinh thất sắc, trong vẻ mặt họ đầy những nét hoảng sợ và nghi hoặc.

Mẫu Đơn lệnh chủ vừa dứt tiếng cười, cất giọng lạnh lùng nói:

- Này Trần Đình Lăng, chúng ta là vợ chồng kết tóc, có phải vậy không? Đương nhiên người không phủ nhận điều này, tục ngữ có câu, *Bất thị oan gia bất tụ đầu*, nhưng chẳng may chúng ta lại hội ngộ, lúc còn sống hai ta mạnh ai nấy đi, lúc chết chúng ta lại ở chung với nhau, sự sắp đặt này kỳ diệu hết sức...

Ngoại trừ một vài người, ngoài ra tất cả mọi người tại hiện trường thấy đều giật mình kinh hãi, quả thực họ không ngờ Thu Thi Khách lại chính là Càn Khôn Nhất Kiếm Trần Đình Lăng.

Bây giờ Thu Thi Khách nên đổi lại gọi là Càn Khôn Nhất Kiếm.

Càn Khôn Nhất Kiếm buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Này Tôn Phi Yến, người còn thủ đoạn gì cứ việc sử dụng ra, bằng không người chẳng còn cơ hội nữa, chớ đề cập chúng ta là vợ chồng làm gì, người hãy giải thích thế nào với võ lâm về hành vi mà người gây nên đi.

Mẫu Đơn lệnh chủ gật đầu nói:

- Đương nhiên, ta sẽ giải thích ngay bây giờ, chúng ta phải chết một cách oanh liệt, trong võ lâm sẽ truyền tụng trên một trăm năm, những người có mặt hiện trường hôm nay thấy đều chôn theo hai chúng ta, đây là một thịnh sự không tiền khoáng hậu trong võ lâm, há há há...

Bà ta lại phát ra một tràng cười như điên như cuồng.

Câu nói, những người có mặt hiện trường hôm nay thấy đều chôn theo hai chúng ta, đã khiến tất cả mọi người giật mình kinh hãi.

Tất cả bao nhiêu cặp mắt kinh hãi đều tập trung vào bông hoa mẫu đơn mà bà ta đang cầm trong tay, có một số đã bắt đầu từ từ lui ra sau.

Đó là cái gì vậy, chẳng lẽ có thể khống chế tất cả mạng sống của mọi người thật sao?

Hai mắt Trần Gia Luân đỏ ngầu, bỗng giơ kiếm mục lên, hẳn không chịu nổi nữa phải chuẩn bị xuất thủ ngay bây giờ.

Càn Khôn Nhất Kiếm rất bình tĩnh, lão uốn ngực đứng thẳng người lên, lấy ta hất mớ tóc bù xù dài tới ngực ra sau, gỡ lớp râu ria xồm xoàm đang dán trên mặt ra luôn, tức thì hiện ra bản lai diện mục của lão.

Đây là một gương mặt trán đầy chính khí không nóng giận nhưng rất oai nghiêm.

Mẫu Đơn lệnh chủ co rút vài cái, nói giọng lạnh lùng:

- Trong bông hoa này không có độc, không có ám khí nhưng cũng chẳng có thuốc nổ, là một con vật sống có hai mắt, nó có thể tìm kiếm đối tượng, chỉ cần nó cần nhẹ một cái là im lặng nhắm mắt ngay, trong bông hoa có khoảng hai trăm con đố lại, đủ để mọi người tiêu thụ, trong các vị ấy phải có người nghe nói đến danh tự này, con vật nho nhỏ này sinh sản tại Nam Cương, người ta đặt tên là Diêm Vương Mạnh Phong (Ong ruồi)...

Càn Khôn Nhất Kiếm gầm thét một tiếng:

- Hãy lui ra nhanh lên!

Tất cả mọi người thấy đều hồn phi phách tán lần lượt nhảy lui ra ngoài hết, chỉ có Trần Gia Luân và Thất Tâm Nhân đứng yên bất động.

Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ la hét nói:

- Mẫu Đơn kim lệnh, kẻ kháng lệnh phải chết!

Dứt lời bà ta đưa tay lên...

Trông tình hình không thể tránh khỏi trận sát kiếp đáng sợ rồi.

Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Càn Khôn Nhất Kiếm đã sử dụng một tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, phi thân lao vào hướng Mẫu Đơn lệnh chủ, ôm chặt bà ta vào lòng cả hai người song song lăn lộn trên đất.

Lão ôm rất chặt, bông hoa mẫu đơn độc hại bị kẹp chặt trong lồng ngực hai người.

Mẫu Đơn lệnh chủ liều mạng vùng vẫy, song Càn Khôn Nhất Kiếm càng ôm chặt hơn.

Những người nhảy lui ra ngoài, đứng xa ngoái cổ nhìn vào hiện trường.

Mặt mày Trần Gia Lân tái mét, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm, hai mắt sắp phải nổ tung ra.

Mẫu Đơn lệnh chủ kêu ự một tiếng, từ từ ngưng vung vẩy luôn.

Càn Khôn Nhất Kiếm từ từ buông tay ra, đứng thẳng người lên.

Một cảnh tượng rùng rợn xuất hiện trước mắt, cả bông hoa mẫu đơn màu sắc vàng kim đã lún vào bụng Mẫu Đơn lệnh chủ chỉ còn lại cuống hoa lộ ra bên ngoài mà thôi.

Càn Khôn Nhất Kiếm cứ thở hồng hộc không ngừng, chẳng phải lão dùng sức quá trớn mà là khẩn trương quá thê.

Trần Gia Lân hốt hải nói:

- Thưa cha, cha... không hề gì chứ?

Càn Khôn Nhất Kiếm khẽ gật đầu một cái.

Những người đã thấy lui ra ngoài lại từ từ vây tới.

Mẫu Đơn lệnh chủ chưa tắt thở, mặt mày co rút đến biến cả hình dạng, bà ta đang thổ hổn hển và rất nhanh, trợn to hai con mắt vô thần chăm chăm nhìn Càn Khôn Nhất Kiếm, đôi môi chẳng còn chút sắc máu đang mấp máy không dừng, thế nhưng thốt chẳng ra lời.

Càn Khôn Nhất Kiếm lại cúi người xuống quỳ một chân bên cạnh bà ta.

Tất cả mọi người vây tới trước lẳng lẳng đưa mắt nhìn hai người, nổi kinh hoàng trên mặt vẫn còn, không ai mở miệng nói gì cả.

Hai mắt Càn Khôn Nhất Kiếm ngập lệ thở dài một tiếng nói:

- Phi Yến, người... người...

Trên mặt Mẫu Đơn lệnh chủ hiện ra một vẻ cười khiến mọi người động lòng thương xót, cuối cùng bà ta miễn cưỡng thốt ra ba chữ:

- Ta... sai... rồi!

Hai mắt trợn trắng, nghiêng chiếc đầu sang một bên và tắt thở luôn.

Cuối cùng nhất đại ma nữ đã làm loạn cả thiên hạ võ lâm này đã kết thúc sinh mạng của bà như thế, nửa đời tội ác chôn cùi theo bà ta, mộng tưởng điên cuồng cũng theo đó tan biến mất, bà ta vọng tưởng xưng bá võ lâm cuối cùng rồi lại ngã gục dưới chính nghĩa.

Chính nghĩa bao giờ cũng thắng.

Trên mặt Càn Khôn Nhất Kiếm nhỏ xuống hai giọt lệ.

Mặc dù lão danh tấn thiên hạ, thế nhưng cuộc đời là một bi kịch.

Trần Gia Lân tiến tới một bước, khẽ gọi một tiếng:

- Cha!

Càn Khôn Nhất Kiếm ngược đầu lên nhìn ái nhi một cái, nói:

- Hài nhi, đời người như giấc chiêm bao, cũng như một vở kịch, khi tỉnh mộng, vở kịch cũng hạ màn luôn!

Nói xong lão cởi áo ngoài ra quần chặt vào bụng Mẫu Đơn lệnh chủ, nhằm mục đích đề phòng Diêm Vương Mạnh Phong nọ thoát ra ngoài.

Bên trong chiếc áo ngoài là chiếc áo bào đầy lông lá mượt như nhung. Bây giờ Trần Gia Lân mới vỡ lẽ chiếc áo bào này chính là báu vật do Thu Thi Khách đã lưu lại tại bí cung dưới đáy hồ Bà Dương, nhờ chiếc áo bào này mới có thể ẩn bông hoa mẫu đơn độc hại nọ lún sâu vào bụng của Mẫu Đơn lệnh chủ và cứu vãn được trận huyết kiếp này.

Nếu chẳng may bông hoa Mẫu Đơn ấy bung ra sớm một chút thì hậu quả xảy ra vô cùng nghiêm trọng.

Mẫu Đơn lệnh chủ cho rằng đã khống chế tất cả sinh mạng của mọi người trong hiện trường một cách chắc chắn, nhưng không ngờ trời chẳng dung thứ bà.

Nếu bà không nói dài dòng lập tức ẩn nút phóng ra ong ruồi độc hại nọ, thế thì cao thủ đôi bên chẳng biết thọ hại ra sao rồi.

Càn Khôn Nhất Kiếm từ từ đứng lên, đưa mắt nhìn Bất Bại Ông nói:

- Ngươi là tôn giả có địa vị cao nhất trong môn, để ngươi phụ trách việc giải tán các đà của Thiên Hương môn. Đây là cơ hội chuộc tội của ngươi, bây giờ ngươi cứ việc dẫn họ đi tự nhiên.

Sắc mặt Bất Bại Ông thay đổi lia lịa, hình như lão muốn nói điều gì, nhưng nói chẳng nên lời, cuối cùng lão quay người bỏ chạy. Số thủ hạ đồng môn cũng khốn đốn chạy theo lão luôn.

Càn Khôn Nhất Kiếm chấp tay vái chào một vòng, cười cay đắng một tiếng nói:

- Lão phu chẳng biết nói gì khác hơn, xin tạ tội với chư vị đồng đạo. Nếu các vị không còn điều gì chỉ giáo xin hãy tự nhiên.

Túy Ông chỉ tay vào đại hồ lô, nói:

- Kịch hạ màn nên giải tán thôi, ta lại tiếp tục tìm cuộc vui của ta.

Nói xong lão loạng choạng đảo người rời khỏi hiện trường trước. Hình như lão mãi mãi đều ở trong trạng thái rượu say túy lúy.

Từng người một lần lượt rời khỏi hiện trường.

Cuối cùng chỉ còn sót lại phụ tử sư đồ Càn Khôn Nhất Kiếm và hai người nữa, đó là Ngô Hoàng Văn cùng Tiểu Ngân Tử.

Càn Khôn Nhất Kiếm tay phải ôm thi hài của Mẫu Đơn lệnh chủ, còn tay trái thì kẹp áo quan bằng đồng lên, nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

- o O o -